

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7797/2025
24.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Надежде Видић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Мирослав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизијама парничних странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 232/25 од 19.03.2025. године, у седници одржаној 24.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 232/25 од 19.03.2025. године, којом је потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 292/23 од 14.12.2024. године, исправљена решењем Вишег суда у Новом Саду П 292/23 од 10.02.2025. године, у одбијајућем делу тужбеног захтева (став четврти изреке) и у ставу другом изреке.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 232/25 од 19.03.2025. године у потврђујућем делу пресуде Вишег суда у Новом Саду П 292/23 од 14.12.2024. године, исправљене решењем Вишег суда у Новом Саду П 292/23 од 10.02.2025. године, у усвајајућем делу.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 232/25 од 19.03.2025. године у потврђујућем делу пресуде Вишег суда у Новом Саду П 292/23 од 14.12.2024. године, исправљене решењем Вишег суда у Новом Саду П 292/23 од 10.02.2025. године, у усвајајућем делу..

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 292/23 од 14.12.2024. године, исправљеном решењем Вишег суда у Новом Саду П 292/23 од 10.02.2025. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 2.072.498,22 динара са законском затезном каматом од 04.02.2024. године до исплате. Ставом

другим изреке, утврђено је да је тужени стекао право својине у 221/513 дела на парцели број .../... КО ..., РГЗ СКН ... уписана у лн. број ... површине 513м², те је тужилац дужан трпети да се тужени са тим правом упише код надлежне службе за катастар непокретности након правноснажности пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 327.961,00 динар са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужилац са вишком тужбеног захтева преко досуђеног износа од 2.072.498,22 динара до траженог износа од 13.932.859,30 динара са законском затезном каматом на ту разлику почев од пресуђења до исплате, као и са захтевом за утврђење права јавне својине туженог на парцели број .../... КО

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 232/25 од 19.03.2025. године, ставом првим изреке, жалбе парничних странака су одбијене, а пресуда Вишег суда у Новом Саду П 292/23 од 14.12.2024. године, исправљена решењем Вишег суда у Новом Саду П 292/23 од 10.02.2025. године, потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, парничне странке су изјавиле ревизије и то: тужилац побијајући другостепену пресуду у делу којим је потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу тужбеног захтева, због погрешне примене материјалног права, а тужени побијајући другостепену пресуду у потврђујућем делу усвајајућег дела првостепене пресуде, због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у делу којим је потврђена одбијајући део првостепене пресуде применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, кат. парцела .../... површине 513м² је по врсти градско грађевинско земљиште – њива четврте класе. Кат. парц. .../... има површину 1314м² и налази се у потесу ... и по врсти је земљиште у грађевинском подручју али је по култури њива четврте класе. Према Плану детаљне регулације Карагача у Петроварадину кат. парц. .../... је планирана за површину јавне намене – део регулације саобраћајнице. Међутим, фактички на лицу места иста није изузета из поседа тужиоца. Кат. парц. .../... КО ... је по Плану генералне регулације у грађевинском подручју а намена земљишта је опредељена као јавна површина – регулација новопланиране улице. Фактички на лицу места назначена парцела је претворена у улицу, делимично асфалтирана а делимично је под макадамом и користи је неодређени број лица. У току поступка обављено је вештачење од стране вештака грађевинске струке, па је утврђено да је вредност кат. парц. .../... у висини од 2.072.498,22 динара, тј. 9.377,82 динара по м². Кат. парц .../... је обрасла травом и као таква се не користи за јавни саобраћај.

При овако утврђеном чињеничном стању, полазећи од одредбе члана 58. ст. 1. и 2. Устава Републике Србије, Протокола 1 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца везано за кат. парцелу .../... основан. Иста је фактички изузета из коришћења тужиоца, претворена је у јавну површину део асфалтиран урађена је делимична инфраструктура, део је под макадамом и користи је неодређени број лица. Практично ради се о фактичкој експропријацији па тужилац има право на накнаду тржишне вредности изузете парцела па је тужбени захтев усвојио и обавезао туженог на исплату противвредности исте при чему је усвојио и део захтева који се односи на утврђење да је сада тужени власник те парцеле. У односу на катастарску парцелу .../... КО ... иако је Планом генералне регулације та парцела предвиђена за изградњу улице није разрађен детаљан план па није могуће ни спровести реализацију, а осим тога назначена парцела није изузета из државине тужиоца па је тужбени захтев у односу на ту парцелу суд одбио.

Другостепени суд је у свему прихватио правно становиште и аргументацију првостепеног суда.

По оцени Врховног суда, правилно је поступио првостепени суд када је одбио тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде за кат. парц. .../... КО ... и да се утврди да је тужени власник те парцеле. Ово из разлога што је од стране нижестепених судова правилно закључено да у овом случају не може доћи до примене члана 58. став 1. Устава Републике Србије и члана 1. Протокола 1 донетог уз Европску повељу о заштити људских права и основних слобода. Тужилац није депоседиран у односу на ту парцелу, иста се и даље може користити према оној намени у којој је и раније коришћена, без обзира што је иста генералним правом предвиђена за изградњу улице. Док не буде тужилац лишен државине назначене парцеле не може се сматрати да је дошло до ограничења његових права у оном обиму који би оправдавали досуђивање накнаде за ту парцелу.

Наводима ревизије тужиоца не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке у том делу. Нису од значаја наводи да мора постојати зелена површина у односу на планирану улицу јер те чињенице шта треба да буде планирано уз улицу могу бити цењене само у случају када дође до одузимања те парцеле од тужиоца и привођења намени.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије туженог на основу члана 404. став 2. ЗПП Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана.

Предмет правне заштите у овој правној ствари је исплата накнаде за одузето земљиште (фактичка експропријација). О захтеву је одлучено у смислу раније донетих одлука од стране Врховног суда па одлука у овом делу не одступа од правног схватања Врховног касационог суда, па није потребно уједначавање судске праксе. Не постоји потреба ни за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у

интересу равноправности грађана нити потребе за новим тумачењем права. Стога је одлучено као у ставу другом изреке применом члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3. ЗПП).

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 15.05.2023. године, а вредност предмета спора који тужени ревизијом побија је 2.072.498,22 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то произлази да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић